

Els altres negocis i petits industrials de Begur

Com a continuació del meu article publicat a l'anterior número d'*Es Pedris*, em proposo seguir descrivint diversos aspectes de la "petita economia beguerenca".

Tres tavernes: a can Simon, on avui hi ha el restaurant La Cardina. A l'amo, li deien en Pairusa. A ca la vídua Renart, on hi ha el Farolillo. Després de la guerra en Francesc Ribera hi obrí El Bodegón. I a ca la Rosària, la més popular del poble. L'escriptor Pla hi anava a fer el toc. Es traspassà a en Fermí Prats i aquest a la Juanita del Bodegón.

De cafès, que també despatxaven ramanets i refrescos, com gasoses de cordill, soldats sinalcos i xaveques, hi havia el del Centre, el més popular. Era una societat de més de 200 socis. A la sala d'espectacles es feien balls, concerts, conferències, teatre i cinema. A can Vertu Codina (Prudent), al 1r pis de la plaça de la Vila núm. 4, s'hi entrava per una nau gran que va ser oberta sempre, tant de nits com de dies.

Al carrer del Metge Pi, Esquerra Republicana hi tenia el local Social i també cafè, regentat per en Joan Mont i família.

L'avi Ponsatí, acabada la guerra, va ser el conserge del Cafè de Falange on avui hi ha l'Hotel Begur.

Al Casino Vell, molts anys enrere, en Perico del Casino també hi tenia cafè.

De fondes o hostals hi havia el d'en Joan Plaja, que compaginava aquesta feina amb la de carreter. La seva esposa, Siseta, cuinava com els àngels. El seu nét, Narcís Pujol, avui n'és el propietari. A cal Ferrer o Fonda Baus, davant de la caserna de la Guàrdia Civil i a ca la Claret a la cala de Fornells. Els germans Alsina i el secretari Delgado, després de la guerra, obriren l'Hotel Begur, que més tard fou el restaurant Tramuntana dirigit pel famós Barman Gotarda i una altra vegada Hotel, regentat per en Joan Cullèll i esposa.

L'únic estanc era on viu la família d'en Valentí Fiol. N'era l'estanquera, la Ramona, mare de la popular Gracieta, que encara, i per molts anys, està al peu del canó. Les novel·les, revistes i diaris les venia en Blanch i en Perico Frigola al carrer Forgas i Elias.

Hi havia dos metges, el Dr. Segalà i el Dr. Font que diàriament passaven

De sabaters, n'hi havia dos: els pescadors d'aquells temps no suportaven anomenar el nom d'aquest ofici. Els portava mala astrugància i no agafaven peix. En Pepito Frigola tenia la sabateria a sa torre d'en Caixa. Fou un gran professional. L'eslògan de la casa deia: "Siempre a la vanguardia de la técnica moderna". En Pere Caner "Ambroua", al carrer de Vera, també adobava sabates. Tenia molt bona veu i, mentre treballava, cantava fragments de sarsuela. Algun carrabiner, a deshores, també feia de *zapatero remendón*.

Teníem també dos sastres: a la peixateria Arnau, en Pere Sastre hi tenia el taller. Era un home molt vellet, de qui no recordo el cognom. En Paquito Xicu To (Deulofeu) tenia la sastreria on avui en Marià Renart té la immobiliària. Un marxant de teles de la casa Tamborini que estiuja a Begur, cada any recorda en Paquito com a molt bona persona. Una dona sastressa, esposa d'un carrabiner, confeccionava i arreglava pantalons per al treball diari. Abans, els treballadors portaven els pantalons apedaçats. Era qüestió d'aprofitar-los fins a l'últim moment.

De barbers, n'hi havia tres: a can Roc (Marquès), on hi havia el Banc Popular. El pare, el germà Nasi i el fill Jaume, que també fou músic, hi treballaven. A can Pacas d'en Joan Hugas, a la pastisseria Moka, tancaren l'establiment per anar a viure a Girona. Per últim, en Juanito Blanch i el seu pare tenien la barberia al carrer Forgas i Elias. En Blanch, ja en aquell temps, era un fanàtic i un culé del barça.

En temps de guerra, unes germanes refugiades de Lleida s'establiren al carrer del Carme, els deien "Ses pentinadores". Pels anys 50, la Rosa Barceló obrí una perruqueria de senyores que no va tenir continuïtat.

De fusteries, n'hi havia 4: a can Minguet (Oliver), fins fa poc, al carrer Tató. Hi treballaven l'avi i el fill Eduard.

Escalinata del Centre Artístic.

per les cases a visitar els malalts. La Maria Neras era la llevadora. Abans, als nens, la cigonya els portava a les cases i venien de París. Avui, neixen als hospitals i vénen de Estados Unidos "Estar dos unidos". També hi havia dones que es cuidaven de curar els malalts amb herbes, ventoses i pegats foradats. La farmàcia era on avui hi ha la Biblioteca Municipal. El farmacèutic es dia Gorgot.